

РЕШЕНИЕ

№ 1793

гр. София, 19.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 23.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8455** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба, подадена от В. В. В., ЕГН: [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 7, срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221019006873-091-001/09.04.2020 г., издаден от А. Г. М. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., възложил ревизията, и Б. В. М. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1001/24.06.2020 г. на Директора на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП.

В жалбата се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания РА. Според жалбоподателката заключенията на органа по приходите се основават на неверни твърдения и приложение на несъотнесими правни разпоредби.

В съдебно заседание жалбоподателката В. В. В. – редовно призована с обявление, което е свалено на 22.02.2021 г. от таблото на съда, не се явява, не се представлява.

Ответникът – Директорът на „ДОДОП“ при ЦУ на НАП – С. – град – редовно призован, представлява се от юрк. К., с пълномощно по делото. В съдебно заседание ответникът чрез процесуалния си представител юрк. К. оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, Трето отделение, Четиридесет и шести състав, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221019006873-020-001 от 28.10.2019 г., издадена от А. Г. М. на длъжност началник сектор в ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-818/10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на В. В. В. за установяване на задълженията за ДДС за данъчни периоди от 18.01.2019 г. до 30.09.2019 г. Заповедта е връчена на 29.10.2019 г.

За резултатие от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221019006873-092-001/20.02.2020 г., връчен по електронен път на 09.03.2020 г. От страна на задълженото лице е постъпило възражение с вх. № 53-00-3748/23.03.2020 г., което органът по приходите е приел като процесуално допустимо, но по същество – неоснователно.

Ревизията е приключила с РА № Р-22221019006873-091-001/09.04.2020 г., издаден от А. Г. М. – орган, възложил ревизията, и Б. В. М. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на 09.04.2020 г.

Оспорваните задължения за ДДС са установени във връзка с извършвана възмездна дейност от жалбоподателката в качеството ѝ на изпълнител съгласно сключен граждански договор с [фирма].

Процесният РА е бил оспорен на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК пред компетентния орган – директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП. С Решение № 1001/24.06.2020 г. на директора на дирекция ОДОП-С. процесният РА е бил потвърден.

С оглед гореизложеното съдът намира, че жалбата е подадена в срока за обжалване на РА от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт /АА/, с който се установяват задължения, и след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 155 от ДОПК, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на РА включва преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му. Оспорваният РА № № Р-22221019006873-091-001/09.04.2020 г. е издаден от възложителя на ревизията и ръководителя на ревизията съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК. В качеството на възложител на ревизията съгласно цитираната по-горе ЗВР е А. Г. М. на длъжност началник сектор в ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-818/10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП С.. В качеството на ръководител на ревизията, определен с посочената ЗВР, е Б. В. М. на длъжност главен инспектор по приходите. Поради това РА е валиден – издаден от компетентен орган съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК, и в предвидената от закона писмена форма.

Разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК изисква съдът да реши по същество спора относно законосъобразността на определеното задължение, като се произнесе относно съществуването, основанието и размера на същото.

В жалбата се твърди, че органът по приходите направилно е приложил разпоредбата на чл. 96, ал. 1, изр. 2 вр. чл. 102, ал. 4 от Закона за данък върху добавена стойност /ЗДДС/ и вследствие на това неправилно е определил задължението за ДДС, тъй като облагаемият оборот за целите на регистрацията по ЗДДС е формиран в рамките на три, а не на два последователни месеца.

С оглед представените по делото писмени доказателства съдът намира, че органът по приходите правилно е приел, че е налице хипотезата на чл. 96, ал. 1, изр. 2 от ЗДДС, а именно – реализиран е данъчен оборот 50 000 лв. или повече за период не по- дълъг от два последователни месеца, включително текущия. В резултат на това за жалбоподателката е възникнало задължение да подаде заявление за регистрация по ЗДДС в 7- дневен срок от датата, на която е достигнат оборотът.

Следва да се посочи, че в РА достатъчно подробно е анализиран граждански договор № 12 от 01.10.2018 г., сключен между жалбоподателката в качеството ѝ на изпълнител и [фирма] в качеството му на възложител, във връзка именно, с който последната е получава възнаграждения, с които е реализирала облагаемия оборот по смисъла на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС. Освен това, жалбоподателката не е представила доказателства, въз основа на които съдът да кредитира нейните твърдения.

Напротив – с оглед писмените документи, представени от органа по приходите, се установява, че в действителност жалбоподателката е преминала прага от 50 000 лв. към месец декември 2018 г. и по- точно, както е отразено и в оспорвания РА – 21.12.2018 г., тъй като с оглед представените в рамките на ревизията документи за извършвана работа от страна на жалбоподателката реализираният облагаем оборот към 21.12.2018 г. е в размер на 80 000 лева, като само за месец декември реализираният облагаем оборот възлиза на 60 000 лева, което, от своя страна, само по себе си е основание за възникване на задължение за регистрация по смисъла именно на чл. 96, ал. 1, изр. 2 от ЗДДС.

Няма никакви данни, освен посочените в таблицата в жалбата, които да доказват по категоричен начин противното, а именно твърдението на жалбоподателката, че облагаемият доход, с който е преминал прагът, визиран в разпоредбата на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС, е реализиран в рамките на три последователни месеца. В този смисъл съдът счита, че органът по приходите правилно е приел, че е налице именно хипотезата на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС.

На основание гореизложеното правилно органът по приходите е посочил, че заявлението за регистрация на жалбоподателката по ЗДДС и съответно регистрацията са извършени със закъснение. Срокът за подаване на заявлението е изтекъл на 28.12.2018 г., а жалбоподателката е била регистрирана по ЗДДС едва на 17.09.2019 г.

На следващо място, правилно органът по приходите е приложил разпоредбата на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС във връзка с определянето на размера на данъчните задължения на жалбоподателката, тъй като, както вече беше посочено по- горе, на първо място, налице са елементите от фактическия състав за възникване на задължение за регистрация по ЗДДС, регламентиран в разпоредбата на чл. 96, ал. 1, изр. 2 от ЗДДС, и на второ място, жалбоподателката не е изпълнила това свое задължение в срок.

Освен това, законодателят визира още една изискуема предпоставка, за да може да се приложи разпоредбата на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС, а именно – наличието на „облагаеми

доставки“, тоест множество доставки. В този смисъл органът по приходите е изследвал подробно както граждански договор № 12 /т. 3 от него, в която са визирани задълженията на жалбоподателката, а именно – въвеждане на софтуерни модули от Е. – необходима инсталация, интеграция и настройки; въвеждане на данни за контрагенти, начини на плащане и валута, както и проверка за ДДС регистрация за последните 10 години; въвеждане на данните да покупки и продажби по ЗДДС – 10 години назад и други счетоводни данни, свързани с дейността; проверка на данните с подадените ДДС и V. дневници и създаване на архив в хартиени папки и сканирани файлове на сървъра/, така и други писмени документи /отчети за извършената текуща работа от ревизираното лице от 31.10.2018 г., 30.11.2018 г. и 27.11.2018 г., както и 6 платежни нареждания, удостоверяващи извършени плащания по договора от [фирма] в полза на жалбоподателката в изпълнение на договора/, въз основа на които е установил, че в случая не се касае за една-единствена доставка, а за множество такива. С оглед на това обстоятелство фактическият състав на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС е изпълнен и правилно приложен от органа по приходите.

За пълнота следва да се отбележи, че размерът на дължимият данък се определя според ал. 4 на чл. 102 от ЗДДС по следния начин: лицето дължи данък за извършените от него облагаеми доставки и облагаеми вътреобщностни придобивания и за получените облагаеми доставки на услуги, за които данъкът е изискуем от получателя:

1. за периода от изтичането на срока, в който е следвало да бъде издаден актът за регистрация, ако лицето е подало заявлението за регистрация в срок, до датата, на която е регистрирано от органа по приходите;
2. за периода от изтичането на срока, в който е следвало да бъде издаден актът за регистрация, ако лицето е подало заявлението за регистрация в срок, до датата, на която са отпаднали основанията за регистрация.

С оглед тази разпоредба и данните от писмените доказателства към преписката по делото съдът прави извода, че е налице хипотезата на чл. 102, ал. 4, т. 1 от ЗДДС. В този смисъл правилно органът по приходите е приел, че данък се дължи за доставки, с реализирането на които се надхвърля сумата от 50 000 лв., а именно – облагаеми доставки на стойност 112 200 лв. до датата, на които е регистрирано от органите по приходите. На основание чл. 102, ал. 4, т. 1 вр. чл. 67, ал. 2 от ЗДДС правилно е определен размерът на данъка.

С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, съдът намира, че същото следва да бъде уважено в размер на 1091 лв. /хиляда деветдесет и един лева/ на основание чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК Административен съд – София – град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. В. В. срещу Ревизионен акт №

P-22221019006873-091-001/09.04.2020 г., издаден от А. Г. М. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., възложил ревизията, и Б. В. М. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1001/24.06.2020 г. на Директора на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА В. В. В., ЕГН: [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 7 да заплати на ЦУ на НАП – С. – град сумата от 1091 лв. /хиляда деветдесет и един лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

Съдия: